Ч. 85. Субота 27 (14) цьвітня 1907 Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Пастирске посланиє.

(Дальше).

Суть люди, що уважають кожду просьвіту за добру; думають, що добро і просьвіта без Ісуса Христа і без віри. Нерозумно і не по християньски думають. Просьвіта річ добра, конечна, але правдива просьвіта то лиш така, що після Божого закона. Просьвіта, котра від Христа відводить, не є правдивою просьвітою, веде у тьму невіжества і в погибель.

Суть люди, котрі би хотіли все знати, що пишуть, хотіли би всї книжки мати, читати, і така цікавість нерозумна.

Є, Братя дорогі, книжки злі, безбожні, котрі не годить ся християнинови анї читати, анї в хаті переховувати. Коли читаючи якусь книжку, наражаєш ся на тяжкий гріх, тобі сеї книжки не вільно читати, бо не вільно свою душу наражати на страченє Божої ласки. А хто того Божого закона не заховує, грішить і наражає ся на великі небезпеченьства. Нераз одна зла книжка перечитана може відірвати чоловікови віру і пхнути єго в пропасть беззаконія.

Таку книжку читати то тяжкий гріх, з котрого треба сповідати ся.

Длятого то церков вірних все перестерігає, щоби злих книжок не читали. А деякі книжки з окрема єще заказує читати. Такими книжками суть всї, в котрих є блудна і ложна наука о Божих річах.

А коли яка книжка пише против віри, то не лишень є гріхом таку книжку читати, але так тяжким гріхом, що жаден з духовних отців того гріха віпустити не може. По розгрішенє треба удаватися до Епископа а часом і самого сьвятійшого Отця, Папи Римского.

Той гріх получений є з карою церковної клятви т. з. хто таку книжку читає, через сам той гріх стає ся виклятим і відділеним від Христової церкви.

Ми вам сей заказ, Братя дорогі, пригадуємо і повторяємо упоминаючи Вас в Бозї, таких книжок стеречи ся як правдивої зарази; в хаті їх не тримайте і не позваляйте їх читати вашим дїтям.

Як суть люди, котрі часом по християньски поступають а часом не по християньски в ріжних справах щоденного житя, так само суть й люди, котрі в своїй хаті суть християнами, а в горожаньскім житю думають, що тут все вільно, що в політицї нема гріху.

Хто так учить, той грішить против віри а невідомих християн веде в гріхи а тим самим відводить поволи від науки Христової.

А хто в сповненю обовязків своїх горожаньских не зважає на закон Ісуса Христа і против того закона поступає, той грішить і через свої гріхи шкодить народови і самому собі.

Гріхом єсть ненавидїти, гріхом мстити ся, гріхом ближнього кривдити на славі, на здоровлю, на маєтку і нема політики, котра могла би ті гріхи замінити на добрі дїла. І в політицї ненавидїти, мстити ся, кривдити буде все гріхом тим більшим, що буде до загального добра відносити ся.

Закон Христовий приказує всїх ближних любити, навіть ворогів: як же з ним погодити ненависть зглядом політичних противників або і то, що їм шкоду приносить.

Закон Христовий позваляє боронити ся, однак так, щоби не переходити границї потрібної оборони. Позваляє прав своїх доходити, однак без нарушеня чужого права.

Християнам вільно лучити ся, орґанїзувати ся для оборони своїх прав, для здобутя собі лїпшої дочасної долї, але грішили би, як би заздрість і ненависть були товчком їх поступованя, їх злуки, організациї.

Той закон Христовий обовязує всїх християн, а в більшій мірі єще обовязує тих, котрі мають в імени многих християн говорити і дїлати.

Такими суть посли, котрих вибирає нарід

5)

Під Седаном.

Епізод з німецко-французскої війни.

(Конець).

Вайс побачив вкінци, як займав ся і єго власний дім. Надбігли люди з горіючими смолоскипами; инші кидали до середини кусники потрощених меблїв, щоби огонь лїпше розярив ся. Партер відразу засияв рухливими снопами полуміни, із щелин фронту та поломаного даху виповзали пасма чорного диму... І майже в тій самій хвили огонь перескочив на сусїдний паркан і вдер ся до фарбярнї, звідки все ще добував ся крик малого Карольки. Хлопчина лежав в горячцї на постели і кликав матїр, між тим коли одіж нещасної женщини, простягненої під хатою з розваленою головою починала вже тлїти і вкривати ся синявим димом: „мамо, пити!... мамо, води!"... Нараз огонь зашипів хропаво, крик утих і незабаром над усїм запанувало саме лиш довге, протяжне, нескінчене „гура" побідників...

Але й понад сю крикняву виніс ся нагло один великий, різкий оклик. Се був зойк болю, могутний в своїй грозї. Надбігаюча Генриєта побачила свого чоловіка притисненого до муру а напротив стояв відділ вояків і набивав карабіни.

Кинула ся єму на шию.

— Боже, що се?... Чей-же єго не убивають!...

Вайс, задеревілий, глядів на неї склянними очима. Она? Єго жінка, улюблена, до ідолопоклоньства обожана Генриєта? Дрож потрясла єго тілом і він отямив ся. Щож він зробив? Пощо лишив ся був в Базель, замісць вертати до неї, як се був обіцяв? Блискавкою прошибла єго думка про утрачене щастє, про наглу розлуку на віки... Потім доглянув кров на єї чолї і майже несьвідомо видусив:

— Ти ранена? Алеж то нерозум приходити сюди...

Генриєта перервала єму живим рухом:

— Ах, менше з тим, просте задрасненє!... Але ти, ти?... Чому тебе тут держать? Не хочу, не позволю, щоби ти мав згинути!

Офіцир, котрий старав ся зробити трохи місця на заваленій дорозї, щоби вояки могли трохи від муру віддалити ся, надійшов на той крик. Побачивши женщину, завішену на шиї одного з бранців, відозвав ся по французски:

— А то що знову? Тілько без тих дурниць! Звідки тут добродійка взяла ся?... Чого хочеш?

— Мужа менї віддайте!... Мого мужа!

— Твій муж? Сей чоловік?... То засудженний, справедливість мусить бути зроблена.

— Віддайте менї мужа!

— Овва!... Успокійте ся, пані... Прошу забрати ся!... Не маємо найменшої охоти з вами торгувати ся.

— Мужа менї віддайте!

Треба було занехати всяку розмову з нею. Офіцир звернув ся до вояків, щоби відорвали єї силоміць від бранця, коли нараз виступив Ваврик, що здавалось, дивив ся доси на всьо спокійно, і відозвав ся до офіцира:

— Гей, — капітане, а дайже там собі спокій! То я, а не хто инший виправив тілько драбів на другий сьвіт; нехайже тепер їх товариші пімстять ся на менї, нехай мене розстрілюють! Буде всьо в порядку!... І навіть тим лїпше, бо не маю вже батька, нї матери, нї жінки, нї дїтий... Але сей пан — чоловік женатий... Ну, пустіть єго, пімстіть ся зате подвійно на менї одним...

Капітан заревів з досади:

— Що се?! Кепкуєте собі з мене, чи що! Гей, на охотника! Хто спряче звідси ту женщину?

Треба було повторити приказ по німецки. Тодї виступив з ряду вояк, величезний Баварець, з широкою пикою, оброслою бородою, з рудим волосєм під чаком, а посеред тої дикої гущавини виглядали великі синї очи, осаджені по двох боках чотирокутного плоского носа. Виглядав страшно: обризканий кровію від стіп до голови, подібний був до медведя, що вийшов із своєї буди і розторощив противника.

Генриєта крикнула з розпукою:

— Віддайте менї мужа!... Убийте мене разом з ним!...

Офіцир бив ся в груди, переконував, просив... Він чейже не кат... Певно нїкого ще невинного не убив... Она чейже не засуджена... Наперед позволив би втяти собі руку, нїж осьмілив би ся зняти їй один волос з голови.

Коли наближав ся обризканий кровію вояк, Генриєта обняла обома руками Вайса, втискаючись розпучливо кождою частиною свого єства в тїло чоловіка.

— Найдорожший, благаю тебе... Не від-

на те, щоби були їх заступниками і представителями.

Само собою розуміє ся, що так само як руский нарід вибирає своїх, Русинів, на послів, так само християньский нарід повинен лишень християн вибирати послами.

Наш посол в Відни мусить знати і відчувати всї наші народні потреби, бо як же міг би боронити народних справ, як би єму добро народа і все, що нарід обходить, не лежало на серци. Чоловік чужий народови, не знаючи єго біди, єго потреб, єго бажань, не може в парляменті так працювати, як того вимагає народна справа. Навіть тогди, коли мав би найліпшу волю, не вмів би народа боронити.

Так само лишень християнин може бути послом християньского народа. В парляменті говорить ся не лишень о справах, що відносять ся до житя тїла, але єсть там і много справ, що відносять ся до моральности, до віри, до релїгії. Говорить ся там о церкви, о школї, о супружестві і о многих єще справах, котрі зовсім не суть рівнодушними для добра церкви і для добра християньского народа.

А в наших часах єше більше, як коли инде. Єсть пр. люди, котрі хотїли би в парляменті перевести шкільні закони, після котрих дїти не мали би учити ся в школї нїчого о Бозї.

Таку школу без Бога називають они вільною школою. Хатять школу видерти з під всякого впливу Христової церкви і християньскої віри.

В инших краях вже завели такі школи. В Франциї пр. в шкільних будинках нема вже св. образів, анї хрестів, дїтям не вільно перед наукою і по науцї помолити ся; учителї дїтий до церкви не ведуть, релїгії в школах не учать. А з того таке іде, що молодїж зростає дико, що люди так виховані не суть вже християнами, не мають нїякої релїгії, нїякої віри, нїякої совісти.

Приклонники такої школи без Бога утворили вже в нашій державі товариство вільна школа, „Freie Schule“. То товариство має дуже много членів, по більшій части жидів і лютрів і не залишить в парляменті старати ся о зміну наших устав в тім безбожнім дусї.

Наші шкільні устави в многих річах суть дуже недобрими. Дасть Бог, представимо вам, що потреба в тих уставах змінити і чого повинні наші посли домагати ся. Доси було в парляменті не много таких послів, що хотїли уставу на добре змінити, а були вже і такі, що хотїли їх на зле змінити.

Може Бог дасть, що в тім новім парляментї буде більше добрих, чим злих. Бо коли удїл сільского народа є збільшений, то посли селяньскі повинні упоминати ся о таку школу, котра для селян добра.

А нїхто того лїпше від селян не розуміє, що християнам потреба християньскої школи.

Посол, котрий має в парляменті боронити християньскої школи, мусить добре розуміти, чим є віра і церков для нас.

Хто не є християнином, хто віру християньску затратив, той або мало або зовсім того не розуміє.

Наша віра і наша церков, то наші найбільші і найцїннїйші народні добра. Як би ми не дай Боже ті добра запропастили, певно згине наш нарід, бо кождий, хто розумно на річи дивить ся, мусить признати, що лиш віра і церков утримали наш руский нарід.

І якжеж може тих дібр боронити, хто їх легковажить, хто їх не цїнить, або ще гірше, хто їх за зле уважає.

Бо ті, що в Ісуса Христа не вірять, уважають цїлу Єго науку за суєвіре, за забобони, та раді би, щоби весь нарідь покинув віру, яко нерозумну і нездалу науку.

А хто так безбожно о вірі думає, той і не схоче і не зуміє боронити віри так, як того християньский нарід потребує і хоче.

Нехристиянин не потрафить і не схоче боронити християньского супружества, сеї основи щастя і добра материй, сего конечного условія вихованя дїтий.

Нехристиянин не зрозуміє, яким страшним нещастєм для народа була би устава о розводах і управлюванє неморального житя на віру.

Вибираючи проте послів до парляменту, мусимо їх не лишень питати, чи суть добрими патриотами, але мусимо також питати, чи суть добрими християнами католиками.

Мусимо питати, чи суть християньскими патриотами. Патриот, котрий не є християнином, є злим патриотом, і кождий добрий Русин мусить бути добрим християнином.

Русин не віруючий, безбожний шкодить народови і міг би своїм поступованєм у Відни зробити нам і встид перед цїлим християньским сьвітом і страту і шкоду не до обчисленя.

Заким проте віддасьте свій голос на кандидата до парляменту, старайте ся добре пересьвідчити ся, чи є добрим християнином, чи є готов правд віри і церкви боронити.

(Конець буде).

сувай мене від себе... Нехай згину з тобою разом!

Вайс плакав як дитина. Перлисті слези котили ся по єго лицях, але не відповідав нїчого... Добував тимчасом усїх сил, щоби відорвати від себе конвульсийно затиснені пальцї нещастної женщини.

— Отже мене не любиш — говорила. — Не хочеш умерти разом зі мною... О, не відпихай мене!... Они утомлять ся, убють нас разом!

Вкінци удало ся Вайсови відчепити одну з єї малих рученят, котру притискав до уст, окривав поцїлуями, а рівночасно силував ся відорвати від себе другу.

— О, нї, нїколи! — кликала. — Хочу умерти, мушу з тобою умерти!...

З великим трудом Вайс відорвав вкінци обі єї руки і держав їх кріпко. Мовчав доси, уникав розмови, а тепер вирік лише отсї слова:

— Прощаю тебе, дорога жінко...

І сам кинув Генриєту на руки вояка, котрий єї винїс. Нещасна термосила рудим великаном і видавала оклики, що здавалось, роздирали воздух. Щоби єї втихомирити, дикий Німець кидав їй в лице найпоганїйші слова. Наглим рухом увільнила голову з рук великана і — бачила всьо.

Не тревало се довше над три секунди. Вайс, котрому в часї прощаня злетїла з носа пенснетка, вложив єї знову чим скорше, начеб хотїв заглянути смерти в очи, з близька єї оглядати. Осунув ся трохи, опер ся о стїну і схрестив руки на грудех. В роздертій і поплямленій одежи, такий все спокійний, виглядав як герой: єго лице сияло відвагою та бодростию. Зараз коло него Ваврик обмежив ся на тім, що вложив обі руки до кишені. З єго лиця можна було вичитати обурене та погорду для тих диких варварів, що убивали людий в очах їх власних жінок. Підніс ся на пальцї, глянув згірдно в лиця своїх неприятелів і кинув їм голосом найвисшої погорди:

— Паршиві свинї!

Офіцир підніс в тій хвили до гори свою шаблю і два ті люди звалили ся як колоди: городник лицем до землї, єго товариш на бік, здовж муру. Вайс жив ще хвилю: очи мав отворені, а стягнені губи немов щось говорили. Офіцир наближив ся до розстріленого і копнув єго ногою, щоби пересьвідчитись, чи перестав уже жити.

Генриєта все те бачила — і ті очи, що глядали єї в послїдній хвили і той послїдний судорог, що попереджував смерть, і ту остpогу, що копнула тїло єї чоловіка. Не крикнула навіть, лише вкусила із скаженостию в руку Баварця, вжираючись в неї зубами. Вояк крикнув з жахом і звалив єї на землю, готов завдати їй смертельний удар. Їх лиця майже стикали ся: нїколи вже не мала вийти з єї памяти та борода, то червоне волосє, замазане кровію, ті широко розкриті очи, спід котрих немов бризкала кров...

Що дальше сталось, Генриєта вже не могла докладно собі пригадати. Одно лише мала бажанє: вернути до тїла чоловіка, забрати єго, сидїти над ним. Але немов в тяжкім снї виринали тисячі перешкод і спинювали єї на кождім кроцї. То знову нараз почула вибухаючу канонаду. Між нїмецким войском, що заняло Базель, повстав страшенний рух. Надбігла француска піхота і боротьба розпочала ся на ново з таким завзятєм, що молоду женщину виперли десь на боки, в якусь малу уличку, між перепуджену громадку мешканцїв... Конець боротьби можна було передвидїти: зворотнозачіпна акция була занадто спізнена, щоби опущені позиции дали ся відзискати. Ще пів години силувала ся піхота на надлюдскі дїла, давала убивати ся в геройскім запалї; однак неприятель що хвиля одержував поміч, виплівав зі всїх усюдів, з левад, з доріг, з парку Монтівілїє. Нїчо не могло виперти Нїмцїв з того гнїзда, так дорого набутого, котре кілька тисяч їх товаришів залягло вічним сном у крови та в огни. Тепер знищене досягало вершка; се було цвинтарище людських тїл, порозкиданих членів і згарища. Розбите Базель розпало ся в румовище.

В послїдне Генриєта побачила далеко свій дім, зруйнований до половини огнем. Вічно перед своїми очима мала простягнене тїло свого чоловіка... Нараз захопила єї нова струя. Затрублено на відворот і маса войска унесла єї наперед. Стала ся тодї річию, котру товпа гнала поперед себе, а що відтак з нею стало ся, сама не знала добре. Узріла ся аж в Балян, у якихсь добрих, хоч незвістних людий... Плакала в якійсь кухни, опершись головою о стіл...

Н о в и н к и.

Львів, дня 26-го цьвітня 1907.

— **Концерт львівского „Сокола“** з добірною проґрамою відбуде ся в недїлю дня 28 с. м. о 6 год. вечером в ґімнастичній сали при ул. Рускій ч. 20. Білети вступу по цїнах звичайних продає „Сокільский Базар“.

— **Вибір президента міста Львова** відбував ся на вчерашнім засїданю ради громадскої, не довів однак до нїчого. По скінченім першім голосованю відчитувано на голос назвиска кандидатів. Напруженє ставало щораз більше, аж остаточно загальне зацїкавленє і рознервованє не лиш самих кандидатів, але й публики на ґалериї успокоїв слїдуючий несподїваний вислїд: Станислав Цюхцїньский одержав 43 голосів, др. Тадей Рутовский 35, білих карток віддано 11. Назначено перерву на 10 мінут, в котрої однак зробило ся пів години. Між виборцями настало ще більше зацїкавленє; на сали навіть закладали ся, що з урни вийде Цюхцїньский, котрому браковало ще лиш 8 голосів до абсолютної більшости 51. При другім голосованю одержав Цюхцїньский 49 голосів, др. Рутовский 33, др. Ґломбіньский 2, а 5 карток віддано білих, на 10 картках були дописки: „Дай єму Боже видержати!“, а на 20 картках: „Дай єму Боже здоровля і видержати“.

Против сих карток з дописками підняли ся голоси і жадано їх уневажненя, однак комісия скрутацийна признала їх важними, а в виду того зарядженo тїснїйше голосованє межи обома кандидатами, котрі одержали найбільше число голосів. При тїснїйшім виборі одержав Цюхцїньский 50 голосів, др. Рутовский 34, а віддано 5 білих кар-

ток. Одну картку віддано з двома голосами: Станислав Цюхціньский, а під сподом Едмунд Рідль. Мимо того голос сей признано важним. На внесене радного Бехоньского підперте Цюхціньским і єго приклонниками відложено вибори аж до втірка дня 30 с. м. Вчерашні вибори відбували ся під проводом найстаршого віком радника Лукавского в присутности 89 радних з 94 загального числа членів, які тепер засїдають в радї.

— **Поборюванє торговлї дївчатами.** У Львові перебуває від кількох днїв Берта Попенгайм з Франкфурту над Меном, звістна пропаґаторка акциї поборювання торговлї дївчатами. В подорожах, які відбула в цїли основного розслїдженя тої справи, мала она нагоду пересьвідчити ся, що Галичина в тім напрямі перевисшає инші краї, а на послїднім конґресї, який відбув ся в Парижи в тій справі, стверджено, що Галичина разом з Румунією та Росиєю доставляє 80 процент дївчат, вивожених на сьвітові ринки. Берта Попенгайм хоче розслїдити галицкі відносини, що єсть причиною того лиха.

— **„Загадочне щезненє".** Під тим заголовком помістили ми оногди вістку про загадочне щезненє двох приятельок у Львові. Тепер та загадка розвязана. Именно передвчера рано найшла зелїзнича служба на шляху о кількасот кроків від Підзамча трупи двох дївчат. Оден труп мав розторощений череп і відтяту праву руку, другий розбите чоло і відтяту лїву руку, а крім того були відтяті пальцї при всїх ногах. Як ствердили лїкарі, нещастні дївчата згинули під колесами льокомотиви сейчас і без муки. З листу, який найдено при них, показало ся, що згинули смертию самоубийчою, а полїцийні доходженя виказали, що самоубийницї називають ся: Емілїя Молїдор, лїт 23 і Анна Бидлїньска, лїт 21 і обі походили з Більска і були бонами. Приїхали до Львова перед двома роками і були заняті в кількох домах доброго товариства як бони для дїтий. З наміром самоубийства носили ся від довшого часу, бо враджували ся з тим перед иншими людьми. Причиною мала бути любов. Перед двома тижднями обі покинули службу і замешкали при ул. Пекарскій ч. 6 у одної панї. В день перед самоубийством випровадили ся до готелю „Метрополь", де провели лише одну ніч. На другий день вислали свої річи до Більска і написали кілька листів до знакомих з повідомленем, що відбирають собі житє. Відтак бачено їх на Високім Замку, а під вечер ходили в товаристві якогось молодого мужчини здовж зелїзничого шляху коло Знесїня. В листах згадують про якогось „Владка" і „Каролька". Кажуть, що оден з них був студентом унїверситету.

Того Каролька полїция вже вислїдила і переслухала, однако він випер ся, немов би знав взагалї про наміри обох приятельок і що їх самоубийство єсть для него загадочне.

— **Пожар унїверситету.** В послїдних двох тижднях навістив пожар двічи будинок унїверситету в Монтріль (в Канадї). Оногди огонь захопив викладові салї, бібліотеку та музей медичного виділу. Музейні збірники, що містили в собі не оден унїкат, знищені зовсїм. Зате з бібліотеки удало ся уратувати частину книжок. Шкоду обчисляють на 100.000 фунтів штерлїнґів, з чого 70.000 ф. шт. покриють асекурацийні товариства. Огонь був підложений.

— **Пригода на маневрах.** Минувшого тиждня нїмецка артилерия відбувала маневри в надреньскій провінциї. Цїль, до якої стріляно, умішено високо в горі, однак на диво артилеристи стріляли так фатально, що кулї падали в сусїднім селї. Нагло серед села вибухнув ґранат, що викликав переполох між мешканцями. Коли другий ґранат пішов тою самою дорогою, селяни почали утїкати з домів. На щастє стріляно пробними матеріялами, котрих вибухова сила була менша віж звичайно уживані набої. Вправи відкликано.

— **Дрібні вісти.** Еміґрация селян з новосанчівского повіта, на заробітки до Прус і до Америки прибрала там сего року величезні розміри. — З днем 1 мая входить в житє новий уряд почтовий в місцевости Кальвария пацлавска, добромильского повіта. До сего уряду будуть належати громади і обшари двірскі Кальвария пацлавска, Лїщина, Новосілки дидиньскі, Паплав і Сопітник. — В Галичи завалив ся ринок на значнім просторі. Причиною сего стали ся підземні льохи. Школї і кільком будинкам грозить завалене. — Кн. Айтель Фріц, син нїмецкого цїсаря, впав підчас вправ войскових з коня а кінь вдарив єго копитом в голову і сильно зранив.

— **Чума в Індиях.** В анґлїйскім парляментї представив державний секретар для Ірляндиї величезні спустошення, які заподіяла в послїдних місяцях в Індиях чума. З урядових звітів виходить, що в місяци сїчни померло на чуму 58.000, в лютім 98.000, а в марті аж 171.000 людий.

- **Жидівска кольонїя в Австралїї.** Один з проводирів жидівскої територияльної орґанїзациї в Льондонї вишукав в полудневій части західної Австралїї міліон акрів на евентуальне заложене жидівскої кольонїї і просив правительство, щоби віддало ту землю орґанїзациї на 18 місяців.

Телеґрами.

Відень 26 цьвітня. Міністерство зелїзниць займає ся тепер печатанєм брошур і плякатів реклямових з описами найкрасших місцевостий в цїлій Австриї; брошури ті і плякати мають бути розкинені особливо за границею. Также плякати з галицкими видами печатають ся. Часть тих друків забрав з собою до Америки віденьский „Männer-Gesang-Verein".

Відень 26 цьвітня. Звістний хірурґ проф. Альберт Мозетіґ пропав без вісти; припускають, що підчас проходу впав до Дунаю.

Мадрид 26 цьвітня. Рада міністрів ухвалила підвисшити сегорічний буджет маринарки о 15 міліонів.

Льондон 26 цьвітня. В палатї послів внескодавцї взяли назад проєкт закона о будові тунелю попід море в каналї Ля Манш.

Петербург 26 цьвітня. (П. Аґ.). Ширені в заграничній пресї вісти о страйках робітників в Петербурзї суть дуже пересадні. Чутка о грозячім загальнім страйку робітників єсть безосновна. Єсть погляд, що в теперішних відносинах нема обави загального страйку, бо партиї крайної лївицї противні тому.

Баку 26 цьвітня. На послїдній конференциї знатоків підписано зі взгляду на то, що страйк триває дальше, умову о транспорт 45 міліонів пудів нафти до Астрахану. Умова тота має бути неважна, скоро до 28 с. м. вечером страйк буде закінчений. Вчера оголошено оповіщенє ґен. Тавбе, в котрім сказано: В послїдних тижднях ужив я всяких средств в цїли посередничення межи роботодавцями а робітниками в цїли полїпшення долї робітників. Признаю, що в наслїдок значних уступок зі сторони роботодавців осягнено вислїди, котрі для робітників суть вповнї вдоволяючі. Отже тому, що дальші наради уважаю за непотрібну страту часу, котра позбавляє робітників нормального зарібку, подаю отсим до відомости, що слїдує: Капітани, їх товариші і машиністи мають дня 28 с. м. о 5 год. вечером прибути на свої кораблї. Ті, що того не зроблять, будуть укарані вязницею аж до 3 місяців і грошевою карою до 3000 рублїв або заточенєм в далекі сторони держави.

Київ 26 цьвітня. Деякі властителї більшої посїлости ґубернїї київскої, подільскої і волиньскої вислали до міністерства справ внутрішних телеґраму з донесенєм, що по селах появили ся аґітатори намавляючі селян уложити ряд жадань в справі найму до весняних і лїтних робіт в поли. Крім того ходить по селах чутка, що робітників прибувших з инших сіл селяни під нїяким услівєм не допустять до робіт на полях властителїв більшої посїлости положених в обсягу свого села.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1906.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·20	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·35	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	8·55	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	10·45	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·21		„ Підволочиск, Бродів
2·36		„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·45		„ Кракова, Відня
	2·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	3·30	„ Коломиї, Жидачева
	4·05	„ Ряшева, Любачева
	4·15	„ Самбора, Хирова
		в ночи
	6·00	До Яворова
	6·15	„ Підволочиск
	6·25	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·25	„ Рави рускої, Сокаля
	9·10	„ Станиславова, Чорткова
	9·50	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля (1/5 до 30/9), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·51	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·15	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·30	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·51		„ Іцкан, Калуша

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·10	З Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
	8·45	„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11 45	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
	11·50	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Яср.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1 50	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·05		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·20		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·55	„ Тухлї (15/6 до 30/9), Сколього (1/5 до 30/9)
	4·37	„ Яворова
	4·50	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова (на Підзамче)
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
	5·50	„ Підволочиск, (Одеси), Бродів, Потутор
		в ночи
8·40		З Кракова, Відня, Сянока
	9·05	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·30	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·30	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

Замітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).